

[Aksel Larsen.]

eksisteret en Hørup. Så ville det ærede medlem hr. Erik Eriksen have fået læst og påskrevet, fordi han rottede sig sammen med de rige mod de fattige.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller er rædselsslagen ved tanken om lønforhøjelse og siger, at vi er kommet dertil, at regelmæssigt hvertandet år bevilger vi lønforhøjelse, en lønforhøjelse, som han forkynder er ødelæggende for landets valuta. Muligvis, siger det ærede medlem, er der nogle enkelte arbejdere, der er for lavt lønnet, og det bør der gøres noget ved, men ellers skal man lade være at bevilge højere lønninger. Også den tale kunne det ærede medlem med fordel have holdt andetsteds, i hvert fald med anden adresse end den, han gav sin tale her.

Jeg har ikke tid til ved denne lejlighed at komme med en blot nogenlunde udførlig oversigt over, hvor store overskud danske bank-, industri- og rederiaktieselskaber har på deres regnskaber, hvor store dividender de udbetaler, hvor mange penge de gennem bonus, friaktier og aktier til underkurs giver deres aktionærer. Jeg må nøjes med et par eksempler, men den liste, jeg disponerer over, viser, at der virkelig er nogen, der ikke hvertandet år, men hver eneste dag bevilger sig selv indtægtsforøgelser af kolossalt omfang, uden at man hører, at det ærede medlem hr. Aksel Møller er modstander af det. Hvad mener det ærede medlem om, at svovlsyrefabrikken netop i går har udbetalt 5 mill. kr. i bonus til sine aktionærer foruden dividende og dertil har givet dem adgang til at købe nye aktier til parikurs, til trods for at svovlsyreaktier står i en kurs af over 200? Vi har mange eksempler af den art på, at industriselskaber udvider aktiekapitalen og overlader de gamle aktionærer de nye aktier til parikurs, hvorefter de kan sælge dem og tjene 100 pct. eller, som i tilfældet A. P. Møller, 950 pct. på eet bræt, skattefrit, for det er nemlig ikke indtægt, det er formueforøgelse. Der er nogle, der bevilger sig selv indtægtsforøgelse! Jeg har her en liste over 162 danske industri-, bank- og lignende selskaber, som fra 1954 til 1955 tilsammen har forøget deres overskud fra 287 mill. kr. til 364 mill. kr. Det er altså over 75 mill. kr. på et eneste år, en så fantastisk procentvis forøgelse af overskuddet, at man må erkende, at det er

uhyre beskedne krav om lønforhøjelse, disse selskabers arbejdere har stillet, og at det, forligsmanden endelig har tilbudt arbejderne, er fuldstændig latterligt.

Eller lad os tage olieselskaberne. Hvordan står det til med dem? Se, de fire store olieselskaber er mestendels lukkede selskaber, så deres regnskaber og deres dividender kender man ikke. Kun et af dem kender vi lidt til, nemlig Dansk Esso. Dansk Esso har forsigtigvis endnu ikke offentliggjort regnskabet for 1955, men i 1954 tjente det 21,8 mill. kr., og fortjenesten i 1955 har nok været større. Det er dette selskab, som ikke har overskud til at give sine chauffører mere end 170 kr. om ugen. Må jeg tillade mig at sige til de ærede medlemmer, der misunder arbejderne deres lønninger og ikke vil tillade lønforhøjelser, at de skulle vist selv meget betakke sig for at leve af en arbejdsmands løn. Der var en arbejder ved Dansk Esso, der kom i karambolage med selskabet og blev fyret, men det gik ham ikke, som det går en arbejdsmand, der bliver fyret ved Dansk Esso — han får ingenting — for denne arbejder var direktør, og han fik 1¼ mill. kr. i affindelsessum, fordi selskabet ønskede at komme af med ham. Jeg synes ærlig talt ikke, man kan have medlidenhed med olieselskaberne, når forholdene er sådan. Jeg synes, at man er nødt til at stille sig på det standpunkt, vi stiller os på: at skal der gribes ind, skal det være mod olieselskaberne.

Den tale, vi har hørt her, at strejkerne i det hele taget burde holde op, før afstemningen er forbi, er ganske urimelig, og det er ganske urimeligt at sige, at dette i særlig grad skulle gælde søfolk og typografer. To af de ærede ordførere har nu stået her og med stor sagkundskab sagt, at typografstrejken er en meningsløshed, fordi parterne, altså typografafforbundet og bogtrykkerforeningen, var blevet enige. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) tilføjede, at de var oven i købet blevet enige om de principielle krav. Jeg må gå ud fra, at de ærede medlemmer er særdeles vel informeret. Da typografafforbundet har stillet krav om en 44 timers arbejdsuge, må det betyde, at de ærede medlemmer, som har sagt, at der var enighed mellem typograferne og arbejdsgiverne, er af den opfattelse, har den viden, at bogtrykkerforeningen er